

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. Vtilissima pecuni[a]e, per piam vsuram augendæ, ars, dare
pauperibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Uter, inquit, *artem quam didici, exercebo: cetera Deo permittā.* Dictum hoc impio risu excepit anxius ille, dicens: *Vidisse se multos Deo fretos deceptos esse.* Mox ergo relapsus ad suas dubitationes, & deliberationes coepit, inter alia, pcellit metu cecitatis; *Et quid, inquit, te futurū esset, si cecus fieres?* In hac formidine, incipit tentare, quomodo cæcus factus progredi posset? Itaque oculos claudit, cautēque manu prætenta, magno spacio nouus andabata progreditur. Verum ita sponte cæcus marsupium auro grauidum, in viā iacens, præterit, quod ponē subsequens socius conspectum illico sustulit; dicens, solitudine nimia excæcatus diuinæ Prouidentię largitatem non videre. Quia igitur in hunc modum adiunxit pauperem de inopia: *venite & timete Dominum omnes Sancti eius: quoniam non est inopia timentibus eum. Diuites egerunt & esurierunt: inquirentes autem Dominum non minuentur omni bono.* Huc ergo, qui non habetis argentum, properate, emite, & comedite: *venite emite absq; argento.*

Pf. 106. 41.
Psal. 33. 10.

IIa. 55. 1.

XIV.

Absq; argento emit, qui spe & fiducia in Deum emit: *absq; argento emit*, qui non confidit in multitudine diuitiarum: *absq; argento emit*, qui argentum dispergit & dat pauperibus; nam centuplum accipit, etiam in hac vita. Luculentam rem recenset Ioannes Moseus cognomento Euiratus, his verbis: *Cum in Samo insula essemus, narrabat nobis venerabilis pauperum cultrix Maria Mater Domini, Pauli candidati, dicens: cum essem in ciuitate Nisiba, erat ibi Christiana mulier virum habens gentilem. Erant autem pauperes, habebant tamen quinquaginta numismata. Die verò quodam ait vir uxori suæ: Demus hæc numismata feneratori, ut aliquod solatium ex eis capiamus. Ea enim scullatim consumimus, & deficiunt. Respondens autem illa bona uxor ait viro, si placet ea fenerari, veni demus illa sub fanore Deo Christianorum. Dicit ei vir eius. Et ubi est Deus Christianorū, ut demus ei? ait illa: ego tibi ipsum ostendam. Si enim huic dederis ea, non solum non illa perdes, sed & usuras tibi persoluet & capitale duplum reddet. Qui ait: Eamus, ostende mihi illum, & demus ei. Illa verò assumens virum suum, duxit in sanctam Ecclesiam. Habet autem Ecclesia illa quinq; magnas ianuas. Cum ergo induxisset illum in Ecclesia porticum, ostendit ei pauperes dicens: istis si prabueris, Deus Christianorum ipsa accipit. Isti enim omnes sui sunt. Qui mox eum gaudio numismata capit erogare pauperibus. Reuersiq; sunt in domum suam. Cum verò post menses tres necessitate sumptuum angustarentur, ait vir uxori suæ: Soror, nihil, ut video, nobis daturus est Deus*

Io. Moseus
Euiratus in
prato spirit.
cap. 185.

Deus Christianorum, ex debito illo; & nunc angustamur inopiâ. Respondit mulier & ait illi: Profecto dabit. Vade, ubi illa dedisti, & exhibebit ea tibi cum omni alacritate.

XV.

Quo audito, ille currens abiit in sanctam Ecclesiam. Veniensque in loco, ubi erogauerat numismata pauperibus, & circueiens totam Ecclesiam neminem vidit, qui sibi debitum redderet, nisi solos pauperes denudò sedentes. Cum ergo cogitaret à seipso, cui diceret aliquid, aut à quo exigeret, aspexit, ante pedes suos, in marmore iacere numisma vnum de illis, quæ pauperibus ipse erogauerat, inclinansque se & accipiens illud abiit in domum suam, & ait coniugi suæ: Ecce profectus sum in Ecclesiam, & crede mihi, mulier, quia Deum Christianorum non vidi, ut dixisti, nullusque mihi aliquid dedit, nisi quod hoc numisma ibi positum vidi, ubi ego prius erogaueram. Tunc ait ad eum mulier illa mirabilis: Ipse est, qui tibi hos inuisibiliter prestitit. Ille enim, inuisibili potestate suâ, disponit hunc Mundum. Sed vade, Domine mi, eme nobis aliquid, ut comedamus hodie, rursusque ipse providebit nobis. Abiit ille & erexit sibi panem & vinum & piscem, & veniens domum dedit uxori. Quæ accipiens piscem capit ipsum purgare, exenteransque illum, inuenit in visceribus eius lapidem valde mirabilem, ita ut miraretur mulier illius pulchritudinem. Non tamen sciebat, quid esset. Seruatum autem offendit reuertenti viro, dicens: Ecce hunc lapidem in pisce reperi. Videns autem & ipse miratus est quidem ipsius pulchritudinem, ignorabat tamen quid esset. Cum autem comediasset, ait uxori: Da mihi lapidem, ut vadam & vendam illum, si quid fortassis pretij de illo accipere contingat. Neque enim, ut dixi, nouerat & ipse quid esset, utpote simplex & rudis. Tulit itaque lapidem & abiit ad Trapezitam, cuius erat proprium talia emere & vendere, inuenitque illum, iam clausis omnibus, egredientem (ad vesperum enim iam dies erat) & ait illi: Vis emere hunc lapidem? ille vero considerans lapidem, dixit ei: Quid vis, ut tibi pro eo soluam? ait autem ille: da quidquid vis. Ad quem ipse: Accipe, inquit, quinque numismata. Putans autem venditor, quia illuderet sibi, dicit ei: Et quantum vis pro illo persolvere? Existimans Trapezita, quod ita ille, per ironiam, loqueretur, ait ipsi: Accipe decem, pro eo, numismata. Venditor iterum se irrideri arbitrans, tacuit. Dicit illi Trapezita: Viginti numismata accipe. Ille autem tacebat nihil respondens. Cum vero ad triginta, quadraginta, quinquaginta numismata emptor ascenderet, & se daturum ea iuramento affirmaret, cepit ille amplius lapidem estimare. Paulatim vero emptor ascendens usque ad trecenta numismata